

Úvodníček

Tak vážení, a je tu jaro. Možná to tak při pohledu z okna nevypadá, ale dle kalendáře určitě. Druhý neklamný příznak je, že tu jsou Velikonoce, a jako každý rok, opět vyrazíme hledat nějakou úžasnou louku na nové tábořiště. Tentokrát mezi

jednalo se o jednodenní výlet. Sbalil jsem si teda svačinku, do termosky natlačil nějaký čaj a vyrazil na sraz. Počasí se příliš nevytáhlo, ale zase když se jednou řekne, tak to platí. A tak jsme se přesunuli na Hlavní nádraží a tam nalezli do již zmiňovaného tanečního vlaku směr Benešov a nechali se jím unášet (udrncávat) až do stanice Mnichovice, kde jsme vylezli do husté sněženice a sborem jsme řekli – no nazdar.

A putování začalo. Přešli jsme celé město a proti směru Mikešovy stezky jsme se vydali směr Myšlín. Ale jen několik metrů za Mnichovicemi se už začalo počasí zlepšovat, a navíc jsme se mohli též bavit pásovým dopravníkem

Humpolec a Jihlavu.

První plánovaný výlet pro všechny ven je Noční pochod, který pravidelně pořádáme kolem prvního května. Nezapomeňte si oprášit spacáky a pařeniště, je to vlastně za chvíli.

Ještě na závěr připomínám, že je nutno odevzdat přihlášky na tábor.

Kosa

Za Mikešem do Hrusic

Byla sobota a byl jsem nucen vstávat, protože jsem měl nějaké tušení. Ano,

na uhlí a nebo nedalekým lyžařským vlekem, jenž byl součástí areálu s půvabným názvem Šibeniční vrch. Tam se zrovna pořádaly vepřové hody, což byla

výzva, ale protože Mikeš trousil stopy a asi na nás i někde čekal, tak jsme šli za ním. Chůze po silnici nás už po asi dvou kilometrech pomalu přestávala, jsme odbočili na krásné bílé polce. Zpočátku cestu zpřehledňovaly silné a ostré větry, ale kdo si dal pozor, toho nestrhl.

Po poli se šlo pěkně, protože sníh byl zmrzlý a dokonce i Sluníčko vylezlo. ŠKRUND. Co to bylo? Že by traktor? Aha, někomu zaškrundalo v břicho a to byl jasný signál založit na vytáhlé mezi dočasnou základnu a v ní spořádat svačiny a zkrátka se pořádně nablábnout.

V této obci jsme nenašli ani hrocha, ani hrušky a ani kocoura. No nic, už jsme byli taky dost vymrzlí a v hostinci U Sejků

Posílnění jsme vyrazili dále a cestou jsme ještě museli zlým četníkům sebrat kousky rozbitého krajáče a sestavit je, aby babička mluvicímu kocourovi příliš nevynadala. A už se nám před očima zjevila cedule: Vítá vás obec Ladovy Hrošice/Hrusice.

budou mít jistě teplý čaj. A měli. Ale už se pomalu blížil čas odjezdu našeho vlaku, a tak jsem vyrazili na nádraží do Mirošovic u Prahy. A tam nám kocour Mikeš nechal zprávu a odměny se zprávou, že moc nestojí o popularitu a fotografy, ale že nám přeje mnoho zdaru na dalších cestách. Takže jsme nakonec Mikeše neviděli, ale víme, že je, a spokojeni jsme se vrátili opět tanečním vlakem zpět do Prahy.

Mikešův stopař

Rožd'alovice podruhé

„Kamera.“ – „Jede.“ – „Klapka.“ – „Scéna 6 – Rožd'alovice – podruhé.“

„Start.“

Tak dosti bylo vtipů a teď vám povím, jak to bylo doopravdy. Stalo se to v pátek v poledne. Bylo tak nějak normálně a skupina, která si říká Kočovníci, touhle dobou měla vyrážet na výlet. Stalo se tak jen z části. Na výlet jsme se chystali, ale sešlo se nás

jen pár, přesněji řečeno tři. Nabrali jsme náklad, který se skládal z nefungujícího vaříče a hrnce plného věcí a dopravili se na nádraží, kde jsme přibrali další tři účastníky. Teď už zbývalo jen koupit jízdenku, nasednout do vlaku a nechat se odvézt do Rožd'alovic. Po chvíli hledání jsme objevili dokonce i školu, a tak jsme se ubytovali ve školní jídelně. Poté jsme se najedli a zasmáli samolepce na Hobových

bagetách, na kterých bylo napsáno: „Jsem zdravé české kuře pod stálou veterinární kontrolou.“ A už byl čas na program. Zjistili jsme, že jsme uchazeči o místo v chemické laboratoři. Zahráli jsme si pár her a potom už jen „vyčůrat do pyžama a spát“.

Ráno jsme se nasnídali a vyrazili ven. Po cestě jsme vyfotili ukazatel na Dymokury. A tak jsme šli a šli, poskládali periodickou tabulku prvků a postavili punkového sněhuláka. Po příchodu domů Ikarus dostal průjem (asi si myslel, že je to známka punku), vaříč „nečekané“ zajiskřil a vyhodil pojistky. Večere už našťěstí byla

hotová. Tak jsme pojedli a přesunuli se do tělocvičny, abychom si zahráli nějaké ty hry. A tak se taky stalo. Já jsem nevědomě vyseděl asi deset balónků (zjistili jsme až z fotodokumentace) a jelikož jsme byli všichni moc unavení, tak jsme zalehli a usnuli.

Probudili jsme se a ono svítilo sluníčko! Tak jsme toho využili a vyrazili jsme do cukrárny, kterou Pucek řadí jako druhý

nejlepší vynález hned po lžici a před kolem. A teď už jsme si jenom zabalili, nabrali sodovku z ekovody a došli na nádraží. (Už tu bohužel není automat na vosy.) Počkali jsme na vlak a hurá domů.

Helut

Lázně Bělohrad,

jako místo konání devátého ročníku TBZ

Bylo třicátého prvního, byl pátek. Kdybychom to přehodili, bylo by třináctého. Pátek třináctého. Protože to ale bylo naopak, tak byl den šťastný, tedy ideální podmínky pro výlet. U klubovny nikdo dlouho nebyl a já jsem se začal obávat nejhoršího: hrnce,

poštovního pytle plného plat a dalších tíží, kotlíku, lékárny. Sám bych to nést

nechtěl. Konečně někdo přišel. Výborně. Skočme na nádraží.

Třináct. Tolik se nás tam sešlo. Že by měl celý výlet být opravdu ve znamení neštěstí? Od smolné výpravy nás zachránil Bužumbura, který to stihl jen taktak, brzy se ale ukázalo, že tolik spěchat nemusel a mohl se doma ještě v klidu vykoupat. Vlak

obdržel za vzornou službu patnáct minut zpoždění. Pak se rozruchotil a donesl nás až do Chlumce. Žádní sedláci se z nás nestali, dopadli jsme dobře, motorákové spojení na nás počkalo a za klidné jízdy na stojáka nás dopravilo do naší výstupní a cílové stanice – do Lázní Bělohrad. Bylo už smrknuto a

cesta do školy vedla podél hřbitova,

z kterého na nás chválabohu nikdo nepomrkával a ani svíčky tam neplnuly. Jen u školy nás očekával školník na kole, který mě a Ikaruse zasvětil do tajemných zákoutí školy a především do výtahového a automatového spiklenectví.

Vybuovali jsme tábor ve školní jídelně, děti na chvíli zmizely na výpravu s Ikarusem. Pak jenom jídlo kolující kolem stolu. Řízečky, rohlíky s Eidamovým umolousaně mokřým salámem v šoku a především pak Ferdyš – tavený sýr s výjevem ze života hmyzu. A spát. Hobo otevřel okno, ale i tak všichni usínající

kuchyňky výtahem. Sobotní aprílová idyla. Aprílových možností nakonec nikdo nevyužil, škoda, taková příležitost.

Po posilnění vyrážíme pryč. S Marcelem se ještě zastavujeme v hračkách-oděvech, kde vybíráme nejméně šišatý míč na soccer v ceně rovných sedmdesáti devíti korun. Ručně šitý. Procházíme polozatopeným lázeňským lesíčkem, ochutnáváme železitou či železičitou vodu z chřtánu lva a po překročení rozvodněného potůčku stoupáme ke kostelu. Krásná vyhlídka, čekáme na Hoba a jeho zlatokopecou

nezapomněli, že leží ve školní jídelně.

Chlebiček a rohlíky z pekárny odnaproti, pomazánková másla a ještě ke všemu projížďka do skoro podkrovní

bandu a krátíme si chvíli testováním nevalných výrobků sportovního průmyslu. Pažit je prosycen hnojivý, což se projevuje zvýšenou opatrností hráčů. Konečně

dorazili pokladohledači, s těmi se vydáváme na hřbitov najít hrob jakéhosi Moora, který jim po dlouhých propočtech napoví.

Vnikáme do lesa s cestami pokrytými sněhem. Letos se tedy koná unikátní aprílová TéBéZetka na sněhu. Hm, silný ročník devět. Nad sněhem stojí pára, Hobo si poraňuje prst o břitvu, když hledá v brodvaku jablko, a vrací se ke stanovišti zdravotvědy. Vše vypuká. Nebe se zatahuje a přechází aprílová asi pětiminutová bouřka sestávající z jednoho blesku a jednoho hromu. Doběhnuto.

K obědu máme špekáčky. Patrně domácí, protože nemají ty kovové sponky. Někdo si stěžuje, ale já si pochutnávám a vzpomínám na pojízdnou masnu, v které jsme je ráno zakoupili. Oheň je pohlcen louží a celá naše skupina se opět zmenšuje o zlatokopy. Posedlí hledači. Vydáváme se potkat modrou. Cesta je mokrou procházkou, na polích leží sníh, padá do bot a nepříjemně chladí. Navštívujeme Tetín, Eidam je okraden loupeživou Anežkou o botu. Místní ženy se ptají, zda máme holínky. Bohužel jsme je už vyprodali. Nahoře na kopečku šelestí výhružně ptáci a my zjišťujeme, že jsme trochu jinde, než jsme si mysleli. Sestupujeme do tajemného hvozdu s čarodějnou atmosférou zimní královny. Ta je opravdu zlá a spouští Eidamovi krev

z nosu. Krev na sněhu vypadá opravdu děsivě, nakonec ale prokletí mizí a my se raději vydáváme zpět.

Do školy přicházíme akorát – rozpršuje se a posléze děšť přímo tříská. Rizoto se vaří. Závody v přípravě rýže jsem vlivem své nepozornosti prohrál. Dvěma nevděčníkům rizotko nechutná, ale Hobo vám rád potvrdí, že bylo dobré, Lumpi taky. A jsou tu výsledky: Helut, Eidam, Jake – starší; Chrob, Míša – mladší.

Instruktoři dostávají jednotnou cenu. A spát. Ještě ale kvartetovou partii.

Byla neděle a co více dodat. Snad postačí několik slov chronologicky řazených: vstát, balit, snídat, dobalit, vyrazit, cukrárna, fotbal, hrachová polévka, uklidit, fotbal, rimgo, kostky, čekat, zpoždění, vlak jako loď, voda poděl tráti, Chlumeč, rychlík, kvarteto a domů.

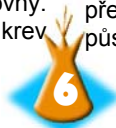
Tak čao!

Gimli

Přezdívky

O neúspěšných lovcích přezdívek

Tak kohopak si probereme a propereme dnes? Jak lze rozpoznat z titulku, bude to někdo, kdo žádnou přezdívkou neuložil za celé své kočovnické působení. Kolik takových vás napadá?

Pravda, moc jich není, ale kdo hledá, najde. A na tyto vzácné exempláře se v následujících několika vydáních vašeho oblíbeného článku zaměříme. Nebudu je předem prozrazovat, modří už stejně vědí a ostatní by přišli o překvapení. A to by byla škoda. Ale dnešního hosta si představit můžeme, stejně byste se ho nakonec dozvěděli a donekonečna se ten úvod protahovat nedá. Nebo že by jo? Ale pusťme raději ke slovu Marcela, který si pro nás dnes připravil rozbor svého přezdívkového stavu.

Jak jsem nedostal žádnou přezdítku

Nejspíš vás zajímá, čím chci do této rubriky přispět, když žádnou přezdítku nemám. Původně sem se ani nic sepisovat nechystal, ale když jsem zapátral v paměti, vzpomněl jsem si hned na několik neúspěšných pokusů mi nějakou přezdítku udělit, tak proč o nich něco nenapsat.

Musím se přiznat, že jakožto malému dítěti mi dlouhou dobu vadilo, že žádnou přezdítku nemám, ačkoliv všichni ostatní ano. Až časem jsem dospěl k názoru, že žádná přezdíčka je lepší než blbá. Nicméně absence přezdívký neunikla mému okolí, a tak se objevilo několik pokusů mi nějakou přidělit. Zkusme si tedy vysvětlit, na čem tyto pokusy zkrachovaly. První období mého oddílového členství charakterizovaly snahy o vytvoření přezdívký zkomolením mého křestního jména – takto bylo odvozeno slovo Makrela. Touto přezdívkou však již

byl obdařen jiný člen oddílu, a tak došlo k přetvoření na Marcipán. To přílišný ohlas nezbudilo, a tak kdosi pokročil k obsahově příbuznému „Perník“, což se kupodivu se také neujalo. Po těchto neúspěších nastalo období klidu, přerušené pouze marným pokusem naší družinové vedoucí nazývat mě „Gebíč“, což už jednak byl náš název pro zápornou postavu z ježka Soníka (pro neznalé: populární konzolová hra a posléze také televizní seriál), ale hlavně ho vymyslel Kokeš a já jsem ho pouze používal. Další přezdíčka mi hrozila v souvislosti s barevnými rodinnými čepicemi Gogo, o čemž se však již zmiňoval Vigo, a tak to nebudu více rozebírat. Zdálo by se tedy, že jsem z přezdívkového boje vyvázl s čistým štítem. Ne tak docela – v poslední době je na mě v souvislosti s obsluhou oddílové kamery uplatňováno označení Kamerón.

Dlužno dodat, že takto na mě pokřikují povětšinou nespokojenci rozladění tím, že je natáčím.

Měl jsi nějakou přezdítku ve škole?

Když nad tím tak přemýšlím, tak i ve

škole se mi přezdívky celkem vyhýbaly. Pakliže nepočítám ojedinělé komolení příjmení, příp. křestního jména, vybavuji si pouze přezdívku Panoš, kterou jsem byl titulován v období, kdy jsem byl ostříhán „podle hrnce“. (*interní informace: mezi Marcelovy spolužáky patřil tou dobou i Kokeš*)

Vymyslel jsi někomu přezdívku?

Tak tady na mou paměť spoleh příliš nebude, proto bych se nerad s někým přel o autorství té či oné přezdívky. Co si vzpomínám, tak jsem několikrát byl v užším kolektivu tvůrců či

průkopníků nových přezdívek, ale že bych nějakou sám vymyslel, na to bych rozhodně boty nevsadil. Je možné, že jsem se podílel na Gimlím, Hakisovi? No, nechme toho.

Nějaký další postřeh na téma přezdívek, o který by ses chtěl(a) se čtenáři Týpka podělit?

Postřeh mám slabý, takže ne.

To je z Marcelovy strany vše a z mé strany vás čeká ještě závěr. A to je on. Právě ho čtete. A už je u konce. Přezdívkám zdar!

morče

Kolejové dění

Ahoj všichni! Zprávy od kolejí jsou tu zase. Možná si někteří z vás vzpomínají, jak zhruba před rokem se stala ve stanici Žampach železniční nehoda, když se

aktivisté snažili zabránit průjezdu vlaku, vezoucího náhradní zdroj do Temelínské elektrárny. Dnes mám pro vás zprávu podobného zaměření, ale veselejší.

Ze stanice Žampach byla totiž v průběhu roku vybudována trať dlouhá cca 2,25 m do místa, kde v blízké době bude dostavěno také nádraží nesoucí název Kořenov. Kromě natažení železnice se v těchto místech udála ještě jedna radostná zpráva, a sice že se zde na místním políčku navzdory kruté zimě podařilo vypěstovat velké množství

kvalitních dýní. Nově přivedená železniční trať ihned posloužila k jejich odvezení a okamžité distribuci.

Na prvním snímku je vidět nákladní vlak, který právě přijel s kuriózním nákladem do stanice Žampach na současně nově vybudované třetí nástupiště. A na druhém snímku je vagon vrchovatě naložený oranžovými dužnatými plody. Takže až půjdete do obchodu a uvidíte tam velké slevy dýní, vzpomeňte si na kořenovské pěstitelé.

Myslím, že k dnešku není co dodat, těším se opět za měsíc a rozloučím se s vámi pozdravem kořenovských pěstitelů: Ať rostou!

karus

Foto měsíce

V dnešním článku se zaměříme na novinky, které se udály v poslední době na klubovně. Na první pohled se zdá, že se tam krom občasné výměny nic moc převratného neděje, ale stačí navštívit schůzku Kamzíků a nebudete věřit vlastním očím. Proč? Již čtrnáct dní tam panuje přísný režim, který nastolil Kokeš jako reakci na opakující se situaci na předcházejících schůzkách. Eidam s Jakem totiž setrvali po celé dvě hodiny v nepřítomném stavu, takže jakákoliv

komunikace s nimi byla takřka nemožná. Kazach byl sice pravidelně plně soustředěn, ale bohužel ne na program, nýbrž na hraní her na GameBoyi. Helmut, vida okolní situaci, si na schůzky začal nosit pájku a zabyval se tištěnými spoji.

Světlou výjimkou tak byla za poslední dva měsíce pouze jediná schůzka, kde byl přítomen pouze Kazach a shodou okolností mu došly baterky. Když už poněkolkáté za sebou nebyl Kokešovi! nikdo schopen či ochoten napsat ani jediné písmeno v morseovce, došla mu celkem logicky trpělivost. Vzpomněl si na svá léta strávená v lavicích základních škol a hned na příští schůzku nastěhoval na klubovnu tabuli, rozdál žákovské knížky a vyhlásil nová pravidla: za dvě neomluvené schůzky je dvojka z chování, pozdní příchody budou trestány zápisem do kroniky a poznámky za vyrušování budou zveřejňovány v Týpku. Jednou za čtrnáct dní se píše písemka ze zrovna probírané odborky a kdykoliv můžete být vyvoláni k tabuli, abyste vysvětlili pravidla právě hrané hry. Tato radikální opatření vyvolala

v řadách Kamzíků mohutné pozdvižení, nebo řekněme alespoň mírný rozruch. Jake se nezmohl na slovo, Eidam se zmohl pouze na výstižné: „Cože?“, jenom Helmut s Kazachem byli tak zabráněni do práce, že si ničeho nevšimli. Nicméně brzy jim zatahul úsměv na rtech. Stejně tak jako našemu fotografovi, který omylem přišel na klubovnu v čase

kamzíčí schůzky a ihned byl vyzkoušen z pravidel pexesa. A co dostal? Výsledná známka je patrná z Kokešova výrazu na snímku: „Ani já vás nepotěším...“

Marcel

Bodláčí

Vítejte v bodláčí, dnes pro vás opět máme náš krátký článek ze světa bodů.

Ptáte se, co nového? V bodování družin zuří zejména boj mezi kočkovitými šelmami, v současnosti tygři předběhli gepardy, ale pozor, jen o osm bodů. Teď je důležité nepolevit z tempa!

Co jednotlivci? Postupují, ale těsně za sebou. Podle našeho předpovědního počítače jsme se právě dozvěděli, že kdyby jel Sláva na třídní výlet, na který by nejel Ríša, Radka, David ani Filip, mohl by je všechny předběhnout! To by byl postup o 4 místa jen za jeden výlet! Stejně tak Míša by mohl přeskočit Žaluda, Sebíka, Stánu a Petra! A Ajdam by se z pátého místa mohl dostat na třetí! No není to skvělé? A to může udělat každý z vás! Jen na vás tedy záleží, zda předběhnete, nebo naopak budete předběhnuti.

Z bodcentra se loučí

Bužu a Vigo

DRUŽINY

1	Kamzíci	136
2	Zubři	87
3	Tygři	48
4	Gepardi	40

JEDNOTLIVCI

Pan Dokonalý	360
--------------	-----

1	Helmut	(KA)	258
2	Jake	(KA)	224
3	Anča	(ZU)	163
4	Chrob	(ZU)	158
5	Ajdam	(KA)	151
6	Sára	(TY)	140
7	Kazach	(KA)	120
8	Eda	(ZU)	113
9	Michal	(GE)	85
10	Petr	(GE)	69
	Stáňa	(TY)	69
12	Sebík	(ZU)	67
13	Žalud	(TY)	61
14	Míša	(ZU)	59
15	Bart	(TY)	48
16	Nic	(TY)	41
17	Honza	(TY)	40
18	Filip	(TY)	33
19	Radka	(KA)	29
	David	(TY)	29
21	Ríša	(TY)	27
22	Sláva	(TY)	21
23	Péťa	(TY)	15
24	Honza	(GE)	8

KOČOVNÍK & OSMAK

